

Article 7. Règim sancionador.

Les infraccions i sancions administratives en cas d'incompliment del que disposa aquest Reial decret són les que estableixen la Llei d'epizoòties de 20 de desembre de 1952, al Reglament d'epizoòties de 4 de febrer de 1955, el Reial decret 1945/1983, de 22 de juny, pel qual es regulen les infraccions i sancions en matèria de defensa del consumidor i de la producció agroalimentària, i l'article 103 de la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, sense perjudici de les possibles responsabilitats civils, penals o d'un altre ordre que puguin concórrer.

Disposició transitòria primera. Subsistència de controls.

Sense perjudici del que disposa la disposició derogatòria única, fins que no s'estableixin les àrees a les quals es refereix el paràgraf c) de l'apartat 1 de l'article 4, manté la vigència el que disposa el paràgraf a) de l'apartat 1 de l'article 2 del Reial decret 1493/1995, de 8 de setembre, pel qual s'estableix el pla de seguiment sanitari del bestiar porcí.

Disposició transitòria segona. Controls efectuats.

En relació amb el que disposa l'apartat 1 de l'article 3 d'aquest Reial decret, les explotacions que ja tenien realitzats els controls sobre la totalitat del cens reproductor abans que entrés en vigor, fan directament els controls quadrimestrals que estableix el paràgraf b) de l'apartat esmentat.

Disposició transitòria tercera. Període d'adaptació.

Els controls que estableixen els articles 3 i 4 es fan en un termini màxim de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret.

Disposició derogatòria única. Derogació normativa.

Queda derogat el Reial decret 1493/1995, de 8 de setembre, pel qual s'estableix el pla de seguiment sanitari del bestiar porcí, sense perjudici del que disposa la disposició transitòria primera, així com totes les altres normes del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquest Reial decret.

Disposició final primera. Títol competencial i caràcter bàsic.

Aquest Reial decret es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.16a de la Constitució, que atribueix a l'Estat les competències sobre les bases i coordinació general de la sanitat.

Disposició final segona. Facultat de desplegament.

1. Es faculta el ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació per dictar, en l'àmbit de les seves competències, les disposicions que siguin necessàries per al compliment del que disposa aquest Reial decret.

2. Es faculta el ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació, amb la consulta prèvia amb les comunitats autònomes, per modificar el contingut dels annexos d'aquest Reial decret.

Disposició final tercera. Entrada en vigor.

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 15 de febrer de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Agricultura, Pesca
i Alimentació,
MIGUEL ARIAS CAÑETE

ANNEX I**Malalties incloses en el pla de seguiment i vigilància**

- a) Pesta porcina clàssica.
- b) Pesta porcina africana.
- c) Malaltia vesicular porcina.
- d) Malaltia d'Aujeszky.

ANNEX II**Mida de la mostra requerida per detectar la presència de malalties. Nivell de confiança 95 per 100**

Mida població	Mida de la mostra per a una prevalença mínima del 5 per 100	Mida de la mostra per a una prevalença mínima del 2 per 100
1- 25	Tots	Tots
25- 30	26	Tots
31- 40	31	Tots
41- 50	35	Tots fins a un màxim de 48
51- 70	40	62
71- 100	45	78
101- 200	51	105
201-1.200	57	138
>1.200	59	145

El quadre indica la mida de la mostra per obtenir un 95 per 100 de fiabilitat d'incloure almenys un animal positiu si la malaltia és present en aquell nivell especificat.

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

4098 REIAL DECRET 211/2002, de 22 de febrer, pel qual s'actualitzen determinats valors inclosos en la Llei 36/1994, de 23 de desembre, d'incorporació a l'ordenament jurídic espanyol de la Directiva 93/7/CEE del Consell, de 15 de març, relativa a la restitució de béns culturals que hagin sortit de manera il·legal del territori d'un Estat membre de la Unió Europea. («BOE» 52, d'1-3-2002.)

La Llei 36/1994, de 23 de desembre, va incorporar a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 93/7/CEE del Consell, de 15 de març, relativa a la restitució de béns culturals que hagin sortit de manera il·legal del territori d'un Estat membre de la Unió Europea. Posterior-

ment, la Llei 18/1998, de 15 de juny, va modificar aquella altra a fi d'incorporar la Directiva 96/100/CEE del Parlament Europeu i del Consell, de 17 de febrer de 1997. Una nova Directiva 2001/38/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 5 de juny, introdueix en les anteriors alguns canvis que s'han de reflectir al seu torn en la legislació espanyola.

L'article 1 de la Llei 36/1994, de 23 de desembre, estableix el concepte de bé cultural a efectes del que disposa la mateixa Llei i recull una sèrie de categories i valors que s'han de tenir en compte. La modificació que, conforme a l'última Directiva esmentada, s'introdueix ara es deu al fet que el valor «0 (zero)» assenyalat en el paràgraf B de l'epígraf 1, b) del mateix article 1 com a mínim aplicable a les categories 1a (objectes arqueològics), 2a (desmembrament de monuments), 8a (incunables i manuscrits) i 11a (arxius), podria ser objecte d'una interpretació perjudicial si s'entengués que el bé cultural en qüestió no té cap valor i es negués per això a aquestes categories de béns la protecció prevista. En conseqüència és procedent substituir el valor «0 (zero)» per l'expressió «sigui quin sigui el valor», per evitar dubtes quant a la necessitat de protecció dels béns afectats.

D'altra banda, la creació de la Unió Econòmica i Monetària i la transició a l'euro afecten el contingut de l'últim paràgraf del paràgraf B esmentat, que diu: «La data per a la conversió en pessetes dels valors anteriorment expressats en ecus és l'1 de gener de 1993.» En efecte, si bé el Reglament (CE) número 1103/97 del Consell de la Unió Europea, de 17 de juny, estableix que totes les referències relatives a l'ecu en els instruments jurídics s'han convertit des de l'1 de gener de 1999 en una referència a l'euro, prèvia conversió al tipus 1:1, aquesta norma no seria aplicable al cas mentre subsistís en aquest últim paràgraf esmentat una menció expressa d'un tipus de conversió diferent. Per això, per evitar que mitjançant la Llei 36/1994, de 23 de desembre, modificada per la Llei 18/1998, de 15 de juny, s'apliquin imports diferents convertits sobre la base de 1993 i no sobre tipus de conversió irrevocablement fixats l'1 de gener de 1999, se suprimeix l'últim paràgraf del B al qual es fa referència. D'aquesta manera, s'han d'aplicar ara directament els valors en euros previstos en la legislació comunitària.

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de l'autorització atorgada al Govern per modificar els valors continguts en el paràgraf B de l'article 1.1, així com per actualitzar-los basant-se en els índexs econòmics i monetaris de la Unió Europea, que conté la disposició final de la dita Llei 36/1994, de 23 de desembre.

En virtut d'això, a proposta dels ministres d'Educació, Cultura i Esport i d'Economia, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 22 de febrer de 2002,

DISPOSO:

Article únic. *Actualització de determinats valors inclosos a l'article 1 de la Llei 36/1994, de 23 de desembre.*

Conforme a l'habilitació al Govern que conté la disposició final única de la Llei 36/1994, de 23 de desembre, d'incorporació a l'ordenament jurídic espanyol de la Directiva 93/7/CEE del Consell, de 15 de març, relativa a la restitució de béns culturals que hagin sortit de manera il·legal del territori d'un Estat membre de la Unió Europea, es modifica en els següents termes el paràgraf B de l'epígraf 1.b) de l'article 1 de la Llei 36/1994, de 23 de desembre, modificada per la Llei 18/1998, de 15 de juny:

U. El títol «0 (zero)» se substitueix per «sigui quin sigui el valor».

Dos. Se suprimeix l'últim paràgraf.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 22 de febrer de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre de la Presidència,
JUAN JOSÉ LUCAS GIMÉNEZ

4099 *REIAL DECRET 212/2002, de 22 de febrer, pel qual es regulen les emissions sonores a l'entorn degudes a determinades màquines d'ús a l'aire lliure. («BOE» 52, d'1-3-2002.)*

La Llei 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria, a l'article 2, assenyalava que una de les seves finalitats és «contribuir a compatibilitzar l'activitat industrial amb la protecció al medi ambient», de manera que, com declara també l'article 9.1, «la seguretat industrial té per objecte la prevenció i la limitació de riscos, així com la protecció contra accidents i sinistres capaçs de produir danys o perjudicis a les persones, la flora, la fauna, els béns o el medi ambient, derivats de l'activitat industrial o de la utilització, el funcionament i el manteniment de les instal·lacions o els equips i de la producció, l'ús o el consum, l'emmagatzemament o el rebuig dels productes industrials».

Mitjançant el Reial decret 245/1989, de 27 de febrer, sobre determinació i limitació de la potència acústica admissible de determinat material i maquinària d'obra, es va donar compliment a la directiva marc 84/532/CEE, sobre disposicions comunes de materials i equips per a la construcció, així com a la Directiva general 79/113/CEE, sobre el nivell d'emissió sonora admissible de diferents materials, equips i instal·lacions, i a nou directives específiques, derivades de les anteriors.

El cinquè programa d'acció en matèria de medi ambient annex a la Resolució del Consell de les Comunitats Europees, d'1 de febrer de 1993, es refereix al soroll com un dels problemes ambientals més urgents a les zones urbanes i a la necessitat d'adoptar mesures respecte a les diferents fonts de soroll.

Al seu torn, al Llibre Verd Política futura de lluita contra el soroll, la Comissió Europea aborda el soroll ambiental com un dels problemes ecològics locals més greus a Europa.

Com a conseqüència, el Consell i el Parlament Europeu han aprovat la Directiva 2000/14/CE, de 8 de maig, relativa a l'aproximació de les legislacions dels estats membres sobre emissions sonores a l'entorn degudes a les màquines d'ús a l'aire lliure, mitjançant la qual es pretén harmonitzar els requisits sobre el soroll emès per les màquines d'ús a l'aire lliure, a fi de prevenir els obstacles a la lliure circulació d'aquestes màquines al territori de la Unió Europea, i protegir alhora la salut i el benestar dels ciutadans, així com el medi ambient, mitjançant la reducció dels nivells acústics acceptables per a aquestes i la informació a usuaris i públic sobre el soroll emès per aquestes màquines.

Amb la Directiva esmentada, que es basa en els principis i els conceptes establerts a la Resolució del Consell, de 7 de maig de 1985, sobre una nova aproximació en matèria d'harmonització i normalització (sistema conegut com a «Nou enfocament»), i a la Decisió